

Tablo roku 2010: 1. Biskupské gymnázium

MF DNES ve spolupráci s rajce.net připravila 4. ročník soutěže o neoriginálnější maturitní tablo roku 2010. V Jihočeském kraji se mezi tři školy s největším počtem hlasů probojovali zástupci z Českých Budějovic.

2. Oktáva Českého reálného gymnázia Snímky studentů jezdí po městě na autobuse linky číslo 1.

Vítězné tablo připomíná zpracováním komiks Sin City

„Chtěli jsme být svoji a ukázat, co je v každém z nás,“ vysvětluje myšlenku třídního tabla novopečená maturantka Markéta Šonková. Právě tablo třídy 6.N Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Českých Budějovicích získalo v jižních Čechách nejvíc hlasů v soutěži Tablo roku 2010.

Na vítězném tablu pózuji studenti na černobílých fotografiích, přičemž na každém portrétu zaujme jeden předmět, který je barevný. Svým zpracováním tablo připomíná slavný komiks Sin City, kterým se studenti inspirovali.

„Lehce komiksově zpracování nám připadalo jako nejpůsobivější. Zároveň jsme se ale obsahem

nechtěli do ničeho stylizovat a hrát si na něco, co nejsme. Každý si vybral předmět, který mu je nějak blízký a vystihuje charakter toho člověka,“ popisuje Šonková, která sama na tablu pózuje se žlutou gumovou kachničkou.

Jiní studenti se představují se saxofonem, autíčkem či deskou kapely Beatles. Marek Pitra si vybral Rubikovu kostku a od října začne na ČVUT studovat strojní inženýrství. Některé předměty jsou méně promyšlené, ale zato spontánní. „Ráno jsem šel kolem pekařství, proto mám koblihu,“ pověděl Jan Houzar, který chce studovat medicínu. Vítězné tablo můžete vidět ve výloze v ulici Karla IV. (ps)

Oktáva reálného gymnázia jezdí městem na autobuse

Tablo, které bylo nejvíc vidět a obsadilo stříbrnou příčku, v žádné výloze nenajdete. Oktávu Českého reálného gymnázia jste ovšem mohli spatřit na autobuse budějovické městské dopravy linky číslo 1.

„Nejdřív jsme přemýšleli o nějakém plakátu, ale to už tu bylo. Pak nás napadl billboard a nakonec jsme se jako celá třída dohodli na potisku autobusu,“ uvedla Martina Kašpárková, která je hlavní iniciátorkou originálního nápadu.

S tablem pomáhali i rodiče studentů. „Mamka pracuje v reklamní agentuře, takže s potiskem nebyl problém a jiný spolužák to pak přes rodiče vyjednal s dopravním podnikem, aby tablo mohlo jezdit

po městě, jinak jsme to ale celé zorganizovali sami,“ zdůraznila studentka Veronika Rozmílerová.

Shodou okolností se oktávání fotili den po prohraném maturitním večírku, což focení mírně zkomplikovalo. „Některí spolužáci měli dost zarudlé oči a báli se, že budou s takovýmhle vzhledem jezdit po celém městě, ale nakonec se nám to podařilo dobře upravit na počítači,“ prozradila Martina Kašpárková.

Z tabla byli nadšení i učitelé gymnázia, kteří se jen podívali nad tím, jak si mají tablo na památku vystavit ve škole. Maturanti nakonec slíbili, že autobus vyfotí a snímek ve škole vystaví. (ps)

Studenti veteriny se rozhodli pro barevné keře na dvoře

Mezi rozkvetlými keři se na tablo nechalo vyfotit 30 studentů ze Střední odborné školy veterinární a zemědělské České Budějovice. Internetové hlasování je vyneslo na třetí místo.

„Opravdu jsem nečekala, že se takhle umístíme, z toho mám velkou radost a jsem ráda, že se fotky lidem líbily,“ rozplývala se nad úspěchem své třídy 4.B maturantka Jana Voříšková.

Lidé by nejspíše očekávali, že se studenti veteriny vyfotí se čtyřnohými tvory, ale nakonec se rozhod-

li pro barevné keře na školním dvoře. Přesto němě tváře na tablu veteriny úplně nechybí. Studenti si je vystříhli z papíru a na tablo přišpendlili vepřka či velrybu jehlou na stříkačce z vakcinační injekce.

„Někdo navrhoval, ať se vyfotíme s dopravními značkami a že tam budeme napodobovat, co ta značka znázorňuje. Pak jsme samozřejmě uvažovali, že se vyfotíme se zvířaty, ale nakonec jsme si jako třída odhlasovali rozkvetlé keře pod okny,“ pověděla studentka Jana Voříšková. (ps)

3. střední odborná škola veterinární 4.B Původně se chtěli fotit s dopravními značkami. Nakonec zvítězily květy. Foto na stránce: rajce.net

1. Biskupské gymnázium 6.N Každý student si vybral předmět, kterému je nějak blízký a vystihuje charakter toho člověka.

Vůbec ne rasistické, jen vzpomínkové příběhy ze života

» Z blogů iDNES.cz Žena vzpomíná na dvě své příhody z dětství a přidala i jednu zkušenost ze současnosti. Popisuje v nich bolestivý zmar i nekonečnou naštvanost

Ten první je z doby, kdy jsem se jako malá holčička za nedělního rána (v sobotu se za těch dávných časů ještě běžně pracovalo) vnutila do postele rodičů a neodbytně loudila „pověďte mi, jak jste byli malí“. Maminka i tatínek pocházeli z malých vesnic na Kroměřížsku, takže při vyprávění o situaci ve 30. letech dvacátého století nebyly žádné rozdíly. Ani v tom, kdy se blíž-

žili k vesnici cikáni a celou dědinou běželi napřed kluci a hulákali tu novinu na celé kolo, aby si všichni stihli zavítit drůbež a vůbec celé hospodářství.

Druhý je docela bolestivý, tedy pro mě, kdy naši ulici v Českých Budějovicích pokrýval asfaltový povrch. Sjízdnost mě tak nebolela, ale předtím se tam dalo po dešti krásně cachtat v loužích. Nosily se

tehdy šedivé galošky, co se do nich obouvaly bačkůrky, a to bláto, co se do nich dalo nabrat...

Ale abych se nenechala unést nostalgii – jednoho krásného dne přijeli asfaltéři s válcem a z té naší krásné ulice udělali „moderní ulici šedesátých let“. Nešlo jim to zas tak moc rychle, takže my, co jsme se dřív vesele brouzdali v loužích, jsme se s nimi stihli docela spřáte-

lit. Koneckonců v důvěřivých šesti sedmi letech vidíte kamaráda v každém.

Ten jeden asfaltér (byl skoro jako tén) vyprávěl o svých dětech a o tom, že je tak chudý, že jim nemůže koupit ani hračky. Váhala jsem tehdy hodně, ale když opravdu nemohl, přinesla jsem mu pro ně mého milovaného medvěda a kamarád autíčko. Nepamatuju si

už, jak dopadlo autíčko, ale mého nejmilejšího míšu si začali s úsměšky pohazovat, až spadl do teplého asfaltu.

Třetí příběh je z doby současné, nemá nostalgii, jen nekonečnou naštvanost, hodně eufemisticky řečeno. Mezi našimi domy u lesa a rybníka jsou lavičky, prolézačka a pískoviště. Už delší dobu se u nich nic zajímavého nedělo, jelikož

naši potomci dosáhli volebního věku a výšky cca 180 cm.

Až teď. V kritických částech sídliště byly nainstalovány kamery a následkem je opětná obsazenost našeho nemonitorovaného dětského prostoru. Jen tam chybí popelníky, koš na rozmlácené lahve od alkoholu, tlumiče hluku a někdo, kdo by ta černá robotka vychoval.

Miloslava Cejpková